

YLERMI SOINI

OLI MYÖHÄINEN ILTA

OLI MYÖHÄINEN ILTA

Ylermi Soini

© 2021 soini, ylermi

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4798-8

I

Oli myöhäinen ilta. Mikko oli palaamassa väsyneenä kotiin. Työpäivä oli ollut rankka, kuuluihan siihen mukaan iltapäivystys. Niin, Mikko oli terveystieteiden lääkäri.

Jostain syystä hän oli jättänyt autonsa kotiin ja palaili sinne kävellen, kotona odotti vaimo Liisa ja tytär Elviira. Mikko kävellessään muisteli Elviiran kasvoja ja hymyli. Hän rakasti tytärtään, tietysti. ja vaimoaankin, mutta eri tavalla.

Niin, oikeastaan Mikko oli jättänyt autonsa kotiin kuntonsa takia, jotta tulisi vähän liikuntaa. Palatessaan nyt yömyöhällä kotiinsa hän ei tiennyt oikein oliko se niin hyvä idea. Kadut olivat tyhjät ja niissä oli jotenkin aavemainen tuntu. Oli kuin ne kuiskaisivat ”älä tule tänne”. Mikko tunsu itsensä levottomaksi, katseli ympärilleen ja kiihdytti askeleitaan. Mutta ketään ei näkynyt, uhkaa ei ollut.

Kenties tosiaan kuitenkin pitäisi ottaa auto jos päivä venyy näin pitkälle. Olisihan Liisallekin voinut soittaa, että olisi tullut hakemaan. No, kaipa tästä kuitenkin selviää. Näin Mikko ajatteli.

Edessä oli tuttu puisto, josta piti oikaista. Puisto oli synkkä ja pimeä. Mutta Mikko halusi pian kotiin. Ei halunnut kiertää katujen kautta, joka olisi tuonut viisi minuuttia lisää.

Pieni puistotie vei suoraan puistikon poikki. Puistikossa oli luonnollisesti pensaita ja puita, mutta Mikko ei katsellut eikä ihaillut niitä, vaan pian hänen korvansa erottivat jotain. Tuolla sivulla miehen huuto.

-Perkele, akka !

Sitten tulee naisen ääni

-Auttakaa, se tappaa !

Kymmenen metrin päässä tapahtui jotain. Mies ja nainen käsirysyssä maassa. Mikko oli hetkisen hämillään ja katseli. Hämärissäkin hän näki kuinka mies yritti riisua naista ja repiä tältä vaatteita. Sitten mies löi naista kasvoihin ja lujaa.

Mikko tulkitsti, että naista yritettiin raiskata ja että hän oli hengenvaarassa, piti mennä väliin, eihän muutakaan voinut. Kenties soittaa heti poliisille, mutta siinäkin menisi aikaa.

-Hei, Mikko huusi ja lähti kiiruhtamaan kohti

Mies käänsi päätään ja huikkasi

-Helvetti !

Hän nousi äkkiä ylös ja kääntyi. Hämrässä Mikko näki miehen kasvot. Muutaman sekunnin he katsoivat toisiaan. Mies arvioi ilmeisesti Mikkoa ja punnitsi lähteäkö vai käydäkö Mikkoon käsiksi ja ryhtyä tappelemaan. Edellinen vaihtoehto voitti, mies kääntyi ja lähti kevyesti juoksemaan pois paikalla samalla vetäen housunsa vetoketjua kiinni.

Mikko yritti painaa mieleensä miehen piirteet, mutta ei lähtenyt perään. Hän meni naisen luo. Maassa makasi vaaleaverikkö kasvot veressä ja katseli sekavasti Mikkoa.

-Älä hätäile, Mikko sanoi, soitan apua

Nainen tarrautui Mikon rinnuksiin ja kohottautui ylös. Hän tuijotteli sekavana Mikon kasvoja. Sitten hän painoi päänsä Mikon rinnukselle. Veriset kasvot jättivät niihin jälkiä. Mikko tajusi sen ja työnsi naista alas.

-Kaikki on hyvin, hän sanoi, soitan vain poliisit, levätkää siinä.

Nainen jäi makaamaan ja Mikko kuuli kuinka hän nyyhkytti. Hän soitti hätäkeskukseen

-Haloo. Puistossa on nainen, niin. Pahoinpidelty ja kai raiskattu. Satuin paikalle. Niin, siis keskuspuisto. Tulkaa heti...jään tänne siksi aikaa naisen luokse.

Mikko katkaisi puhelun. Kenties oli hyvä, että hän oli kuitenkin jättänyt auton kotiin. Kenties näin oli tarkoitus. Hän oli pelastanut tämän naisen. Mikko ei tiennyt miten ajoissa oli ollut. Oliko mies ehtinyt tehdä mitään. Mutta ainakin nainen oli elossa. Kenties mies olisi murhannut naisen jos hän ei olisi tullut väliin.

Ville hörppäsi kahvia poliisiautossaan ja katseli kun Ruut istahti kuljettajan viereiselle etupenkille. Ruut oli hänen parinsa, yksinhuoltajaäiti, joka oli ollut soittamassa murrosikäiselle pojalleen.

-No, vastasiko hän ?

-Ei, sanoi Ruut hermostuneena, missähän poika taas luuhaa ? Siellä jengissä kai ?

-Pojat ovat sellaisia, Ville sanoi muka lohduttaen. Toisaalta hän mietti tätä Ruutin poikaa. Pikkurikollinen kaveri. Ei lainkaan tavallinen. Varastelee myymälöistä, ryyppää ja rellastaa vaikka on vain neljätoista. Kuuluu johonkin jengiin. Sellainen Ruutin poika Niklas oli. Kenties, niin, isän häipyminen oli tehnyt pojan sellaiseksi. Siitähän Ville olikin saanut kuulla tarpeekseen. Ruutin entisestä miehestä. Herman oli hänen nimensä, tai oikeastaan Herman paskiainen, niinkuin Ruut häntä nimitti. Ei ollut päivääkään, jolloin Ruut ei olisi muistanut Hermannia, muistanut

haukkua tai sättiä häntä jostain, vaikka Herman oli aikaa sitten häipynyt. Ville ei kummastellut sitä. hän ihmetteli miten Herman oli niin kauan kestänyt tuota naista. Ville alkoi itse saada jo tarpeekseen tästä naisesta. Hän oli salaa puhunutkin poliisipäällikölle, että saisi toisen parin, mutta mitään ei ollut vielä tapahtunut.

Ruut katsoi Villeä ja sanoi

-Kierrellään vähän, ehkä näemme Niklaksen jossain.

-No, ilta on hiljainen, Ville sanoi, voidaan ajella rauhassa ja katsoa.

-Joskus toivon, sanoi Ruut, että olisin tavannut jonkun muun kuin Hermannin, silloin nuorena, Ruut sanoi, tai oikeastaan toivon sitä usein.

Ruut hymähti

-Esimerkiksi sinut, tai sinuntapaisen.

Ville katsahti pariaan

-Höpsis nyt, Ruut !

Ruut oli kääntynyt etupenkillä häntä kohti ja hymyili suloisesti.

-Niin, olenhan paljon puhunut Hermannista. Tiedän että sinua kyllästyttää, mutta ... olen niin pettynyt. Toisaalta olen nainen..ja minulla on naisen tarpeet.

Ruut käänsi nyt päätään ja katsoi etulasista ulos ja sanoi

-Olisi niin mukavaa jos olisi joku..tarkoitan, joku, joka pitää huolta.

Ville hörppäsi kahvia, eikä katsonut Ruutia ja sanoi kuivasti

-Kyllä sinä jonkun tapaat.

Se oli tarkoitettu keskustelun päätepineeksi, mutta Ruut ei välittänyt siitä tai halunnut ymmärtää vaan jatkoi

-Oletko sinä koskaan, Ville, ajatellut minua sillä tavalla..tarkoitan naisena ?

Ville häkeltyi. Nainen oli selvästi tulossa kohti. Nyt piti ryhdistäytyä ja olla päättäväinen.

-Hei Ruut, me olemme työpari. Kavereita. Se on meidän suhde. Ei muuta.

-Sullahan ei ole naista.Vaimoa. Niin pojat sanoivat, olen kysynyt.

Ville vilkaisi Ruutia ja tämä katseli kiinteästi häntä.

-Niin, en ole sillä tavalla vakiintunut, Ville vastasi ja nielaisi.

-Taidat olla vähän vihreä naisten kanssa, Ruut sanoi, kenties minä voisin jotenkin auttaa, Ville ?

-Mitä tarkoitat ?

-Jaa, mitä tarkoitan ? Juuri sitä, Ville. Tarkoitan juuri sitä, mitä sinäkin jo ajattelet.

-Hei, lopetetaan nyt, Ville sanoi

Ruut hymähti, kasvoilla kävi tympeä ilme

-Taidat olla sitten sellainen, niinkuin ne pojat epäilevätkin.

-Mitäh ? Mitä he epäilevät ?

-No suoraan sanoen, että olet eriparinen. Moni pitää sinua eriparisena, koska sinulla ei ole tyttöystävää, Ville. Ja huomaahan tuon, et ole naisista kiinnostunut.

Villeä alkoi ärsyttämään. Jos joku akka ei kiinnosta niin heti aletaan leimata. Kenties Ruut itse oli alkanut levittämään tuollaisia ajatuksia, tai ehkä se oli vihje hänelle, että jos hän ei ole suopea, Ruut alkaisi levittää sellaisia.

-Mitä sinä oikein haluat, Ruut ?

Mutta sitten radiopuhelin soi. Konemainen ääni lausui

-Onko yksikkö 24 ? Keskuspuistossa, joku mies soitti. Siellä on nainen ehkä raiskattu, ainakin pahoinpidelty.

Ville vastasi

-Yksikkö 24 vastaa, mennään

-No, joku on ainakin kiinnostunut naisista, Ruut sanoi katsahtaen happamasti Villeä kun tämä käynnisti autoa.

Melko nopeasti oltiin keskuspuistossa. Ville ei jättänyt autoa kadulle vaan ajoi auton puistotietä pitkin sille kohdalle, jossa jo mies viittilöi. Mies tuli sitten auton luo ja sanoi, kun Ville avasi oven

-Hän on tuolla makaamassa.

-Kuka te olette, Ruut sanoi nousten autosta

-Olen Mikko Virtanen, terveyskeskuslääkäri. Olin matkalla kotiin kun näin naisen..niin ja sen miehen.

Mikko vaikenä, koska naispoliisi ei näyttänyt kuuntelevan vaan sanoi mieskolleegalleen

-Kutsu toinen yksikkö, nainen pitää kuitenkin viedä tutkittavaksi.

-No, meidän voidaan se tehdä, Ville vastasi.

-Ei kun me puhutellaan herrasmiestä, hänhän on silminnäkijä.

Ville tarttui radioon ja Ruut kysyi

-Näytä nyt missä se nainen on.

Mikko viittasi suuntaan, jossa erottui jotain tummaa maassa.

-Mennään sitten sinne, Ruut sanoi

Villekin nousi. Oli ehtinyt jo pyytää apuvoimia. Pian oltiin maassamakaavan naisen luona. Ruut kumartui hänen luokseen.

-Mikä teidän nimenne on ?

-Nina

-No, Nina, jaksatteko puhua ?

-Tämä on kamalaa, Nina sopersi

-Jaksatteko nousta, Ruut kysyi, onko pahasti sattunut ?

Vaalea nuori nainen nousi tärysten pystyyn. Vaikka kasvot olivat veressä, näki nyt, että piirteet olivat kauniit. Nainen katsoi Mikkoa ja jotenkin yllättäen sanoi

-Hyvä, että teillä on jo tekijä kiinni

Kukaan ei ensin ymmärtänyt mitä nainen tarkoitti ja Ruut kysyi

-Mitä tarkoitatte, eihän tekijä ole kiinni ?

Nina katsoi Mikkoa ja sanoi

-Hän se oli, hän yritti raiskata minut. Ja löi.

Mikko katsoi hätääntyneenä naista, hän ei tajunnut yhtään mitään. Sitten hän katsoi vieressään olevaa naispoliisia, jonka katse kohdistui nyt Mikkoon. Silmien ilme oli muuttunut epämiellyttäväksi

-Mitä te oikein sanotte ?, Mikko kähisi, minähän autoin teitä.

-Ei täällä ollut muita kuin te, Nina vastasi hiljaa ja alkoi itkeä.

Mikko mietti paniikissa. Nainen oli kai shokissa. Ei muistanut enää alkutapahtumia. Sekotti asioita. Mutta eihän hän ollut koskenutkaan naiseen. Voi helvetti sentään ! Nyt kai häntä syytettäisiin.

Näin olikin. Ruutin käskevä ääni kajahti

-Kädet selän taakse !

Mikko katsoi häneen, eikä totellut ja sanoi

-En ole tehnyt mitään.

Samassa päässä tärähti. Ruut oli nopea. Hän oli nopeasti nykäissyt pampun vyöltään ja iski sillä Mikkoa päähän. Se osui vasempaan korvaan ja korvasta alkoi vuotaa verta. Mikko kiljahti tuskasta.

-Siinä sulle vähän esimakua, Ruut kiljahti, oletkin varsin tyhmä mies. Ja vielä lääkäri väitöt olevasi. Jäit tänne seisoskelemaan uhrisi kanssa. Idiootti !

Ville ehti nyt väliin

-Älä Ruut, hän on vasta epäily. Et voi lyödä noin. Ollaan pian kusessa phoinpittelystä jos mies on syytön.

-Tollaiset kaverit pitää hirttää munistaan, Ruut sanoi ja jatkoi, nyt jätkä käännyt ja pannaan sut rautoihin.

-Minun on saatava asianajaja, Mikko sopersi, mutta nyt hän totteli ja Ruut kiinnitti raudat Mikon käsiin.

-Kas nyt et pääse ketään kähmimään, Ruut sanoi kääntäen Mikon itseään kohti ja samalla potkaisten nivuksiin.

Mikko meni lakoon kuin elovilja. Potku osui suoraan sinne, minne piti. Mikko pudottautui maahan ja kiljui tuskasta.

-Haluatko lisää ?, Ruut uhosi, mami kyllä antaa.

Ville sanoi Ruutille

-Lopeta nyt jo tuo. Kyllä äijää rangaistaan sitten. Ei sun tarvi sitä potkia noin.

Villeä säälisti mies. Hän melkein tunsu itse kivun. Osasi kuvitella.

Ruut kääntyi Villen puoleen ja sanoi

-Mutta mä tiedän miten käy. Äijä päästetään vapaaksi. Saat nähdä. Eihän se mitään ole tehnyt, lääkärikin muka vielä, kato. Palkkaa sitten jonkun tähtiasianajajan. Ja sitten jatkaa touhujaan. Mä yritän sitä varmuuden vuoksi vähän opettaa. Jää jotain muistiin. Kato, vastaisuuden varalle. Mietti vähän, ennenkuin alkaa ottamaan vastaan tulevia naisia väkisin.

Ville katseli Ninaa, joka hiljaa nyyhki siinä vieressä

-Olet aivan varma, että se oli hän ?

Nina nyökkäsi

-Hän se oli, hän sanoi hiljaa vahvistaen

Ville nosti Mikon maasta ja sanoi

-Jaksat kai kävellä. Sut viedään nyt putkaan ja kamarille kuulusteluun.
Kuulithan sä mitä neiti sanoi

Mikko nousi. Kasvot olivat kalpeat tuskasta. Hän katsoi Ninaa

-Miksi, miksi ihmeessä sinä sanoit noin ?

-Viekkä hänet pois, Nina pyysi ja alkoi itkeä.

Ville tarttui Mikkoa olkapäästä ja alkoi viedä autoa kohti. Ruut jäi lohduttelemaan Ninaa.

Mikko sanoi Villedelle

-Ette te usko minua, mutta sanoin totuuden. En minä mitään tehnyt.
Autoin naista. En ymmärrä miksi hän nyt syyttää minua. Näinkö maksetaan sille, joka auttaa ? Se jätkähän olisi voinut tappaa minut kun menin väliin.

-Kyllä se selviää jos olet syytön, Ville sanoi. Meillä tekniikka kyllä selvittää sen. Otetaan näytteitä. Ei kukaan joudu turhasta lusimaan.

Ja Ville pani Mikon takapenkille istumaan.

Ruut lohdutteli Ninaa. Omalla tavallaan. Hän katsoi Ninaa ja sanoi

-Toiset poliisit tulee ja vie sut tutkittavaksi ja sitten pannaan tuo munajussi poseen. Suo autetaan, ja mä voin auttaa lisää. Haluts sä et mä pamputan sitä lisää ? Siellä putkassa. Mies saa kärsiä. Mä pidän kyllä

siitä huolen. Ajatella, että lääkäri vielä, ainakin itse väittää. Kyllä se selviää. Hyi helvetti sentään. Jos niin on, kopeloi varmaan potilaitaankin.

Pian toinen yksikkö tuli paikalle ja Nina meni siihen ja hänet lähdettiin ensin viemään tutkittavaksi.

Ville katsoi Ruutia

-Kai toi rikospaikkakin pitää tutkia.

-No, kutsutaan äijiä paikalle, Ruut sanoi ja viedään toi sika grilliin.

-Kävikö sun mielessä, et jos se puhuikin totta ?

-Oot sä tollainen sovinisti ?, Ruut kysyi, se nainenhan tunnisti. Mitä sä noin ajattelet ? Miksi se olisi sitä syyttänyt jos se olisi vaan auttanut ?

-Jos se on niin sekaisin, Ville sanoi.

-Voi paskat sentään. Sustakin tosiaan näkee missä mennään. Äijät puolustaa toisiaan, vaikka ootkin vasuri niin ymmärrystä riittää, tulee ihan Herman mieleen.

-En ole mikään vasuri, Ville sanoi kiihtyen.

-Älä ole sitten, Ruut sanoi, pysy kaapissasi. Kyllä kai sä joskus ulos tuut. Lähdetään nyt viemään tota sikaa kamarille.

Ajomatka ei ollut pitkä. Mikko istui auton takaistuimella. Oli hankala istua, koska kädet olivat selän takana ja raudat olivat tiukkaan kiinni, ne hankasivat ranteita.

Mikko ajoi. Ruut kääntyi sivuttain Mikon puoleen ja sanoi

-Hei pukki, huomasin, että sulla on sormus. Missäs vaimo on kun jahtaillet tyttöjä puistossa öisin ?

Mikko ei vastannut ja Ruut kääntyi normaalisti istumaan.

-Mahtaa nyt vaimo yllättyä jos sillä sellainen on. Paljastuukin oikea pukki. Vähän taas Herman tulee mieleen tuosta miehestä. Jätkä köyri senkun kerkesi muita naisia ja oli olevanaan niin syytön. Se Herman oli kyllä niin piru mieheksi, että en saanut sitä kiinni itse teosta, vaikka panin etsivätkin kannoille. Joo. Äijä oli muka töissä. Istuskeli muka siellä päivät pitkät. Ja minä sain hoitaa Niklasta kotona. Sellaista se elämä oli Hermannin kanssa. Jotenkin se äijä livahti niiltä etsiviltä karkuun. Sillä oli joku nuori akka. Sitä se kävi vetämässä. Oli kai muitakin.

Aivan yllättäen Ruut rupesi itkemään. Se ei ollut mitään hiljaista tihutusta vaan kunnan vollotusta. Kuului kumea määkivä ääni kun Ruut itki etupenkillä.

-Rauhoitu, sanoi Ville hiljaa

-Mä niin vihaan, sanoi Ruut haukkoen henkeä. Mä niin vihaan tätä kaikkea,tätä paskaa. Ja miehiä. Miksi te ootte tollaisia ? Aina sojotin pystyssä. Ja sitten luikitaan pakoon. Ei mitään tunnetta, ei mitään jakamista, ei romantiikkaa. Helvetti ! Naisista ei välitetä. Ei ihme, että kaikki loppujen lopuksi ovat sitten mäkättäviä ämmiä. Ja se on teidän miesten syy. Ja toi tuolla takapenkillä on pahimmasta päästä, ehdottomasti. Ajatella, et jätkä jää törkeästi rikospaikalle muka auttamaan. Se on tosi kieroa, sillä pyörä nyt päässä joku suunnitelma, miten se pääsee pälkähästä. Ja varmaan se sen tekeekin. Tekisi mieli täräyttää se tähän paikkaan. Pum, pum, pää tohjoksi.

Ja Ruut näytti kädellään kahdesti elehtien kuinka hän laukaisee aseensa.

Olemme usein kuulleet tarinoita siitä, kuinka joku auttamalla jotain toista hädässäolijaa tai uhria on itse joutunut vaikeuksiin. Näin käy tässä tarinassa, jossa tätä asiaa liioitellaan ja paisutellaan niin, että yhteiskunnalliset rakenteet leimaavat yksilön. Yksilö puolustautuu kuin siili, luottaa omaisiinsa ja ystäviinsä, jotka kuitenkin vain käyttävät päähenkilön ikävää tilannetta hyväkseen. Tilanne eskaloituu murhenäytelmään, jonka jälkeen maailma vain jatkaa menoaan. Tarina ei ole reaallinen, mutta pienemmässä mittakaavassa sen toteutuminen on mahdollinen.

